

D ů v o d y:

Nelze sice souhlasiti s důvody rekursního soudu, že prý měl exekuční soud rozhodnouti nejprve o návrhu povinné strany na zrušení exekuce, který došel k soudu teprve 11. září 1930, neboť návrh na pokračování v exekuci bylo vyřídití podle skutkového a právního stavu, jaký v té době byl — na což právem dovolací stěžovatelka poukazuje, ale přes to jest rozhodnutí rekursního soudu ve věci správné. Uváží-li se, že při zabavení dne 24. července 1930 vymáhající věřitelka intervenovala a že, jak ze zájemního protokolu zřejmo, tehdy pro pohledávku vymáhající věřitelky poznámkou na sepsaném již zájemním protokole zabavené svršky byly již před tím zabaveny pro četné pohledávky jiných věřitelů, a že by byl musil výkonný orgán podle bodu 82 odstavec 3 a 4 instrukce sepsati a popsati nově nalezené předměty, jest z toho souditi, ač to v zájemním protokole není výslovně uvedeno, že nebyly dne 24. července 1930 nalezeny u dlužníka jiné zabavitelné svršky než ty, jež poznámkou byly zabaveny pro pohledávku vymáhající věřitelky. Za tohoto stavu věci bylo podle obdoby § 54 čís. 3 ex. ř. povinností vymáhající věřitelky, když v krátké době tří týdnů po provedeném zabavení podala návrh na pokračování v exekuci novým zabavením, by v návrhu tom označila ty nové části majetku, jichž dlužník nabyl od posledně provedeného zabavení, a rovněž udala místo, kde se části ty nacházejí. Na to právem poukazoval povinný v rekursu. Poněvadž vymáhající věřitelka této své zákonné povinnosti nedostála, nemělo jejímu návrhu na pokračování v exekuci novým zabavením prvním soudem býti vyhověno, a byl proto návrh ten rekursním soudem zamítnut právem, třebaže se tak státi mělo z jiných důvodů, než učinil rekursní soud.

Čís. 11070.

Pro uzavření smlouvy jest rozhodné dodání zprávy o přijetí nabídky nabízejícímu, při čemž netřeba i zvěděti její obsah; nerozhoduje odeslání zprávy o přijetí nabídky.

Podrobil-li se před válkou i prodávající tuzemec (příslušník tehdy rakouský), i kupující cizozemec (příslušník říšsko-německý) příslušnosti obchodního soudu ve Vídni, jest ve sporu kupitele proti prodávateli použití tuzemského (československého) práva.

(Rozh. ze dne 6. října 1931, R I 789/31.)

Tuzemská firma (v Liberci) uzavřela roku 1900 jako prodávatelka s říšsko-německou firmou jako kupitelkou smlouvu o dodávání dřeva z východohaličských lesů. Strany se podrobily pro všechny spory, jež by ze smlouvy vzešly, příslušnosti obchodního soudu ve Vídni. Žalobou, zadanou dne 26. ledna 1923, domáhala se říšsko-německá firma na tuzemské firmě plnění z této smlouvy. Procesní soud první stolice (krajský soud v Liberci) žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil na-

padený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by v ní, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. **D ů v o d y:** První soud rozhoduje spor obmezil se jen na zkoumání námitky promlčení a posoudil tuto otázku podle práva plativšího v rozhodné době v Polsku a to z důvodu čl. 324 prvý odstavec a § 37 obč. zák. První soud dochází k přesvědčení, že, ano se podle smlouvy ze dne 30. ledna 1900 pozdějšími smlouvami v tomto bodu zachované, mělo plniti v lese (v Polsku), kde se stalo podle smlouvy dne 20. září 1919 přípustné náhradní plnění žalovanou, jež však žalobkyně listem ze dne 11. října 1919 neuznala, tříletá promlčecí lhůta podle pozměněného zákony polskými, avšak tam jinak platícího § 1486 zák. v doslovu III. dílčí novely uplynula nejdéle 11. října 1922, takže žaloba ze dne 26. ledna 1923 byla podána opožděně. Lze souhlasiti s postupem, pokud se týče s názorem prvního soudu jednak ve výkladu, že i tu platí tříletá promlčecí lhůta § 1486 obč. zák., a to podle jeho čísla 1, proto, že jde u žalované strany o dodání věcí a protože počítání této tříleté doby odpovídalo by správně a úplně smyslu čl. 1 polského zákona ze dne 25. března 1919 Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 246 a zákona ze dne 30. června 1920 Dz. U. R. P. Nr. 57 poz. 318, a stačilo by poukázati na správné vývody prvního soudu v tomto směru, kdyby s ním bylo lze souhlasiti v tom, že tu platí podle zásady locus regit actum předpisy polského práva. Tomu však tak není, neboť čl. 324 prvý odstavec obch. zák. určuje jenom splnění smlouvy kdekoliv uzavřené, a to, pokud v ní bylo stanoveno, tam, jinak podle povahy věci nebo podle úmyslu stran; nemá však předpisu o právu, jehož jest použití. Jest míti za to, že v pochybnosti jest použití předpisů práva toho místa, kde byla smlouva uzavřena, leč že strany chtěly něco jiného (§§ 36 a 37 obč. zák.). Že v souzeném případě strany chtěly splnění učiniti i místem, podle jehož práva by bylo smlouvu posuzovati, a že se tak stalo mlčky, ze smluv bez dalšího nelze usuzovati. Ze smluvní listiny ze dne 30. ledna 1900 naopak spíše vyplývá, že závěrečný projev vůle G-a v Beuthen došel žalovanou v Liberci, a že se tudíž uzavření smlouvy stalo v Liberci (§ 861 obč. zák.). Okolnost tato jest pro posouzení věci rozhodná, neboť pak neplatí právo polského státu, nýbrž právo platné v tuzemsku a pak by již vzhledem k ustanovení § 1 nař. vlády republiky Československé ze dne 10. března 1922, čís. 97 sb. z. a n. o příročí pohledávek podle § 1486 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely do 1. dubna 1923 (nehledíc ani k dalším nařízením upravujícím příročí) v čase podání žaloby, dne 26. ledna 1923, promlčení ještě nenastalo, a že bude věc dále posuzovati se stanoviska ostatních námitek soudem vzhledem k jeho nazírání na otázku promlčení neprobraných.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Podle nižších soudů byla smlouva, o niž tu jde, sjednána výměnou závěrečných dopisů ze dne 30. ledna 1900, při čemž došel závěrečný projev vůle firmy G. v Beuthen k žalované firmě v Liberci. Z toho usoudil

odvolací soud právem, že se uzavření smlouvy stalo v Liberci, neboť pro právo obchodní platí přijímací (dodací) theorie, jak vyplývá z ustanovení čl. 319 a 320 obch. zák. (sr. rozh. čís. 9678 sb. n. s.). »Dojitím« podle těchto článků je dodání zprávy o přijetí nabídky nabízejícímu, při čemž netřeba ovšem i zvědět její obsah. Názor stížnosti, že rozhoduje odeslání zprávy o přijetí, nelze uvést v soulad ani se zákonem ani s písemnictvím. Její tvrzení, že stvrzenka žalující firmy o přijetí nabídky neměla povahu přijímacího prohlášení, nýbrž že měla jen povahu průvodní listiny, nemá oporu ve skutkovém základu nižšími soudy zjištěném. Usoudil proto odvolací soud v podstatě správně, že jest věc posuzovati podle tuzemského práva. Tomu nasvědčuje i ostatní obsah smlouvy, podle níž se obě strany — i rakouská příslušnice, žalovaná, i říšskoněmecká příslušnice, firma G., žalobkyně, podrobily pro všechny spory, které by z ní vznikly, příslušnosti obchodního soudu ve Vídni. Tím bylo jasně určeno, že má ve sporu býti použito domácího práva žalované, platného pro ni u domácího jejího soudu, to jest po zřízení bývalého Rakouska a po vzniku československého státu, práva platného na oné části jeho území, v níž sídlí žalovaná, tedy práva platného v Československu.

Čís. 11071.

Složil-li odpůrce navrhovatele prozatímního opatření podle rumunského práva jistotu, by odvrátil výkon prozatímního opatření, jdou následky tohoto složení (znehodnocení jistoty) na jeho vrub, pokud je navrhovatel prozatímního opatření nepřivodil jiným svým činem než právě jen návrhem.

(Rozh. ze dne 6. října 1931, Rv I 1335/30.)

Žalobce byl roku 1916 žalován L-em u rumunského soudu. L. navrhl zároveň prozatímní opatření zabavením zásob obilí, jež měl žalobce uloženy u různých obchodníků v Rumunsku. Aby odvrátil výkon prozatímního opatření, složil žalobce podle rumunského práva jistotu 25.000 lei. Žaloba L-ova proti žalobci byla roku 1922 zamítnuta a roku 1926 byla žalobci vydána jistota. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na vykonavatelí poslední vůle L-a náhrady škody, jež mu vzešla znehodnocením jistoty. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: První soud zastává stanovisko, že žalobci nepřisluší náhrada škody, neboť 1. válečné poměry přinesly s sebou, že žalobcem složených 25.000 leiů k odvrácení hrozícího mu zajišťovacího zabavení movitého jmění, nalézajícího se v Rumunsku, bylo navraceno v roce 1926, a to v znehodnoceném lei. Válka a její následky jsou však náhodou, za niž má ručiti jen ten, kdo tuto náhodu svým zaviněním způsobil. Také čl. 998 a 999 rumunského obč. zák. předpokládají zavinění. Takového zavinění však není, poněvadž L. návrhem prozatímního opatření